

**R. P. Christophori De Ortega È Societate Iesu, Quondam
Scolasticæ Theologiæ publici Professoris, ac ejusdem
Facultatis Præfecti ... Theologia Controversiarum
Dogmaticarum, & Scholasticarum, de Divina ...**

**Ortega, Cristóbal de
Lugduni, M.DC.LXXX.**

4. Varij eorundem connotantium modi quoad specialia connotata refutati.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94285](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94285)

libera, quam tamen necessaria simpliciter complacentia, seu inefficaci desiderio prævoluit, libere physice operans constituitur: ac inde libertatis denominationem, siue volitio ipsa diuina, siue per ipsam Deus volens creaturas, extrinsecus, sociatur.

CERTAMEN IV.

Varij eorundem connotantium modi quoad specialia connotata resutati.

1. **I**am in connotatis extrinsecis ad huiusmodi libertatem extrinsecam diuine volitionis constituendam necessariis non eadem connotatorum mens omnino fuit. Alij enim vt Aureolus, Vasquez eiusque affectus proximiores, an connotatum illud extrinsecum libertatis diuinae, siue in operando, siue extrinsecus in volendo operatio, an effectus ad extra à Deo positis, nec suam doctrinam alteri eorum alligasse: quia vtrumvis, vel vtrumque ex fine, vel motiuo ab operante intellectuali libere præstituto physice operationis entitatem variari, nemini adhuc Philosophorum, aut Theologorum venerat in mentem: cum autem Arrabal primus, & postea Herize viderent pro liberorum decretorum Dei diuersitate diuersa extrinseca connotata in sua connotantium sententia assignari debere: posseque Deum de eodem opere ad extra à se faciendo diuersa decreta libera concipere, vel ex diuersitate motiui (v.g. precum sibi pro eo præstando ab hominibus vel Angelis futurum, aut meritum ad premium aliquod ab ipso obtinendum) vel ex diuersitate finis ad idem opus decrendum pro suo libito præstitit: ac tandem desiderio inefficaci tamen serio Dei de hominum salute ex quocunque fine, aut motiuo sit, concepto de facto, atque innumeris aliis inefficacibus, quæ Deus de re quauis ex variis finibus potest habere effectibus nullatenus variatis sed eisdem (v.g. in homine, equo, aut gratia habituali ex quocunque fine à Deo fiant) istud diuersorum connotatorum copiam non esse, vt singula singulis pene infinitis decretis, & desiderijs de opere & effectu eodem liberis Dei possibilibus imò nec habitis de facto à Deo constituendis designant: operationes Dei ad extra, effectus reiectis, ad connotata extrinseca libertatis volitionum diuinarum solummodo vocant. Rati minore Philosophiæ, & sensum offensio- ne posse nouum, & exoticum dogma in operationibus, quam in effectibus induci, forte, quia rationali agenti, libereque & affectu ex hoc, vel illo motiuo, vel ex hoc, aut illo fine operanti, operationes, quam effectus videbant viciniore: & quæ subinde affectuum conditiones, qui ex motiuorum, & finium diuersitate essentias, & naturas diuersas trahunt, propinquitatis maioris titulo facilius, citiusque trahere possent.

2. Docent igitur physicas vniuersim operationes extrinsecas pro finis ab agente libero in eis exercendis præstituto physice, & in essentia, & natura sua diuersificari: quod ipsum de motiuo ex quo exercentur dictum ab eis puta est motiuum non meminerit, cum hanc difficultatem in sua sententia insolubilem meditabatur: (vt non omnes) difficultates ex parte diuersitatis connotatorum quiescere videntur. Eam suadere conantur: quia omnis operatio, etiam extrinseca agentis rationalis, & liberi, non minus propter finem, & aliquando ex motiuo oblato, quam à principio actiuo, exercitum actuale natura sua est: ergo æque essentia sua, & natura est respectu finis, cuius exercitum æque de se est: atqui variato quouis termino cuiusvis essentia sua respectui, & hoc variati in natura, & essentia sua necesse est: ergo variato fine cuiusvis, etiam extrinsece, operationis agentis liberi variatur essentia, & natura operationis illius: confirmatur: quia variato principio actiuo operationis, omnium sententia, variatur extrinseca etiam operatio: eo solum, ac non alio, quod illius exercitum actuale, ac subinde natura, & essentia sua connexa cum illo est: est autem etiam exercitum actuale finis, ac

subinde illi etiam essentia sua connexum: ergo, & eo cuius variato variabitur verum doctrina hæc ne a sensibus quodam, nedum à ratione admittitur: insertur enim primo prefus meos, & deambulationem: vt sole suam diuersam reple esse solum ex eo, quod visendi præstiti aut attenuandi humoris gratia eodem impulsu, mensura, tunc fecisse: item si eam Matritum, vel Tolenim versus exerceam, vt ibi necem, vel eodem visibili cursu eodem versus, vt vltimus tantillum progrediar: item extractionem aquæ à fœcula ex puteo diuersam esse, si eam ad rigandam domum, vel mulum adaquantum, vel ad lauandum suillum ventrem, & facienda fœcina extrahat.

3. Et in Dei operationibus ad extra, infusione gratie eiusdem intra, vel extra sacramentum ex contritione, nec solum ex attritione: pluita immisione ob preces ad plurimum, vel paucorum imo huiusmodi potius, vel alterius actiones in essentia variari, nec solum individualiter, sed specificè incredibilia sunt: atque item incarnationem illi occasione peccati Adami, sed vel alterius, vel nullius, ac non ex fine reparationis nostræ fuisse, sed ex alio, ac nullis Patrum veterum præcibus congruente meritis, diuersa procul dubio ab his doctoribus in natura, & essentia sua asseri debet. Tam ratio qua hi doctores ducunt est, infusum operatione enim agentis libere ex electis, & libertate operanti eo solummodo respectus ad finem cõpetit, quo cõpetit voluntarium, & libertas, atque esse ex electione rationalis agentis libere sibi finem præstituentis, & ex hac occasione vel motiuo decrements: ex autem extrinsece, solum operationi externe agentis rationalis, & liberi conueniunt: quare non se ipsis immediate, & primario finem respiciunt intrinsece, sed solum per extrinsecam denominationem, & secundario ratione præconcepti ab agente libero decreti quo ipsas operantur: & præter communem huius doctrinæ Philosophorum, & Theologorum consensum, sit ratio à priori quæ immediatus, & intrinsecus finem, & motiuum respectus eius solius operationis esse potest cuius immediata potentia, & principium proximum ex cognitione finis, & motui moueri intentionaliter ac factibile operari à se ipso ob hunc, vel illum finem seu motiuum valet: id autem non habet potentia, & principium proximum operationis externe, alteriusque potentia, aut principium proximum, quod voluntas non sicutque sola cognitione finis, at motui duci potest: ergo sola operatio immediata à voluntate, seu à principio volitui proxime oriunda, nempe volitio potest immediate, & proxime finem se ipsa, & essentia sua, aut motiuum respicere, ipsique subinde de se se connecti: non autem operationes externe proxime ab illa potentia voluntatis imperio subditis oriunde. Quod si vincitatis iure operationes ex volitionibus à quibus præueniunt, & operantur conditionem respiciendi finem, & motiuum, quæ ex contactu, & contagio eibunt, & trahunt in effectus etiam suos, quos se ipsis contingunt, eam iam suam respiciendi se ipsis finem eodem contagio tradunt, atque ridiculè in eos etiam serpet malum.

4. Herize hanc rationem persentitens, & in diuersitate incarnationis, infusionis gratiæ, & reliquarum operationum Dei ad extra, siue nature, siue gratiæ absurditatem volens detergere aut dissimulari, eas quidem se ipsis, & extrinsece finem, & motiuum non respicere, esse naturas, & essentia sua connecti negat: ex respectu autem essentialem quem ad suum proximum principium habent, æque immediatè, & strictè, nec laxius, aut mediatis quam ad terminum inferri ex variatione finis ac motui externam Dei operationem esse tandem variandam: siquidem proximum earum principium ex cuiusvis illarum variatione, ac diuersitate diuersum est: etenim Incarnatio, & exercita de facto est à Deo ex occasione peccati, atque ad eam delendam reparandum, ac redimendum hominem exerceat, ac ponitur, oritur à voluntate necessaria Dei, quæ, & peccatum odit, & hominem amat salutem: si autem, vt absolute potuit, ex alia occasione, & fine à Deo Incarnatio potuerit ab eadem re ipsa voluntate necessaria Dei sub alia ratione, qua alterius finis amor est productus, ac subinde à diuerso proximo sui principio Impugnatur Arrago ad hominem quia iam admittenda erit ab Herize distinctio virtualis in diuinis ultra ea, quæ fides exigit: vt minimum non solum in productionibus ad intra, sed etiam in productionibus Dei ad extra de eadem voluntate Dei necessaria predicata contradictoria abique contradictione verum eueniret.

enuntietur: ut principium esse, ac producere incarnationem, quia amor salutis hominum est; non autem producere illam, quia amor gloriae suae, vel alterius est: extendere autem distinctionem virtutem ultra ea, quae fides exigit, nempe ultra productiones ad intra, multo stomacho cautum Doctoribus Catholicis Herize voluit. Nihil autem (dicere hic posset) ab eisdem ad hominem, quam de ipsa praedicat Arriaga, distat impugnatio: siquidem ea denominationes extrinsecas sunt, nec Deo identificate, sicut neque operatio extrinseca, neque eius negatio: solumque denotant titulum, ob quem eadem voluntas necessaria Dei extrinsecus operetur: ad quod in opinione iam communiori, ac (mihi certa) de reali identitate adequata potentiarum cum anima, explicari, & confirmari potest: siquidem intellectus ab anima tota, & eadem realiter oritur, quia intellectus, seu intellectus est; tamen non quia voluntas: voluntas ab eadem tota, quia voluntas, seu voluntas est, non quia intellectus; & tamen, est titulus, & rationes formales, non autem realiter diversae in eadem anima designantur, cur earum operationum principium sit, tamen eo solum diversae operationes proveniunt.

6. Ceterum operationes istae ab eadem realiter anima in hac opinione profectae, non idcirco diversae sunt, quia formaliter solum potentiae in illa distinguuntur: nam respectus, & connexio essentialis operationis cum suo principio realis, & physica est; quare nullatenus praecisa formalitatem in suo principio: ac proinde, cum idemmet priorius principium reipsum utraque habet, nequit ex diversitate principii realem trahere diversitatem sed aliam. Quod si quis hac philosophia diversitatis actionum ex diversitate finis, aut motui in formale principium actionum operationum ad extra diversitatem refundens trahatur, caueat, ne omnipotentiam à voluntate seu volitione divina formaliter distingui defendat: nam tunc omnipotentia principium proximum actionum formale omnium operationum ad extra erit, voluntas vero, seu volitio necessaria remotionum: & diversitas eius ad diversitatem operationum ratio non habebit à Philosophia. Omnipotentia vero, quae proximum principium adequatum ex parte Dei in ea opinione est conceptu suo indivisibili omnium creaturarum, & operationum ad extra possibilibus potentia & principium est ex generali principio à nobis statuto pro omnibus, & singulis attributis generis, & lineae cuilibet controuersi, de essentia, & attributis, quare non una sui formalitate vnam exercet actionem, atque alia aliam, sed eadem prorsus formalitate, adhuc metaphysice inflexibili: ac proinde nulla ex parte principii operationum, ex quoqueque fine aut motui à Deo ad extra exercentur, esse potest, adhuc apparens diversitas, & quoniam Herize omnipotentiam cum voluntate, seu volitione necessaria identificat atque adeo hoc principium proximum operationum ad extra in Deo sit; at est conceptu suo indivisibili formali metaphysico omnino est, necessarius Dei amor iuxta illud ipsum principium; quin partialibus amoribus huius extrinseci obiecti, & alterius obiecti omnium amor fiat, siue in omni amorem consistat, ut controuersi praesenti sepe moustrauit: ac proinde ex eadem formalitate amoris necessarii Dei tanquam à principio proximo, etiam in hac opinione, operationes ad extra proveniunt. Posset in hac opinione de identitate formali omnipotentiae cum volitione, seu voluntate divina diversitas actionum ad extra ex diversitate principiorum diversitatem quidem ex fine vel motui defendi, quia decreta libera, quibus mediis voluntatis diuinae potestates actiua ad operandum applicatur motui diversitatem sunt diversa, & operationum ad extra proxima principia, verum cum in Herize, & connotarum affectionum actionibus ad extra libera constituantur erit eadem actiones esse diversas, quia à decretis liberis diversis oriuntur, & haec libera & diversa esse, quia actiones diuersae virtutis manifeste circulo: quem non vitaret Quirós: cum tamen ad extrinsecas actiones pro adequato contrahatur libere volentis in concreto quod ipsum est defectibilis, & libera volitio in abstracto, est veritas huiusmodi ut vidimus.

6. Mayron in 1. dist. 3. quaest. 1. art. 4. Arriaga, disp. 45. quaest. vn. Salazar de concep. cap. 24. Christoph. de Ortega, de Deo vno. Tomus 11.

sect. 3. num. 47. Henrique de Villegas controu. 10. c. 3. & 4. connotata haec extrinseca decreti liberi Dei cum necessaria eius volitione constituta entia quaedam, non quidem realia, seu actionum siue effectuum physicorum ad extra à Deo positorum, nec rationis pura signata, sed media inter realia, & rationis entia esse docent: quod entium inter medium genus obiectum, & intentionale esse à Mayrone, & Villegas appellatur à Salazar ens morale: ab Arimino ens complexum, sed non in complexu significabile per Verbum est de praesenti, sed per alia infiniti modi, uti velles, cognoscere, respicere: quibus verbis, & similibus, ac modis, non quidem esse simpliciter, & absolute, sed aliquoties esse significatur: cum autem entia proprie realia non sunt, neque absolute à Deo creata, possunt ab aeterno suo medio illo modo essendi absque scripturae, & fidei creata omnia ex tempore capisse decentis reclamatione constitui: quare, & Dei decreta libera ab aeterno consistere, nullaque intra Deum, extra quem entia haec media sunt, defectibilis decreti liberi, quod habet, nullaque decreti, quod non habet, erit, istud entium vere talium, quae nec signata pura sunt, nec physica entia medium genus malorum Philosophorum, & Theologorum, qui nec difficultatum solutiones assequi possunt, & fors, nec difficultates ipsas percipere, asylum est: cum enim extra totam naturam entium realium atque omnem figmentorum cumulum, nec rationis nec naturae ditionibus subiacent; ac proinde nullius diuinitatis entia videntur, quae nec rationis purae nec naturae legibus ad quas solos Philosophia & Theologia censet) possunt iudicari. Porro eius generis entium Valquium nostrum eius affectus nonnulli, in re Theologica eiusque doctrinae hebetiores, Patronum clamant, sicuti & alterius doctrinae huic fere affinis de consistentia extrinsecarum denominationum in puro figmento rationis quam supra memorauimus; cum neutrum illi videretur in mentem, ut de extremo hoc diximus, & legenti illud in locis, quae citant, ut eius auctoritate se, ac suam inflexibilem protegant, constabit de utroque, ceterum, si ad componendas difficultates ex his, quae vere, ac sine figmento esse nouimus, atque experimur, hoc entium mediorum genere uti liceat, & entia realia ad disputationes, & disputationes ab Scholis, & Philosophia subinde ac Theologia tota, erunt ab humanis mentibus ablegandae, siquidem eo solo difficultates omnes cessabunt. Nec amplius contra hunc modum, ne Scholam Theologicam leuionachiam faciamus.

7. Nec minus phantastica, & cum puris vmbis ridicula pugna erit cum aliis connotatoribus relatis praefato nomine à Quirós d. 60. sect. 1. numer. 5. qui docent omnem actum posituum nolitionis, seu volitionis diuinae de obiecto eodem extrinseco carentis, siue negationibus puris constitui, non quidem operationis externae, verbi gratia creationis mundi, ne ad constitutionem volitionis liberae eius creationis ad posituum operationem, vel effectum, vel externam in rebus mutationem recurratur (quod fugiunt) sed intrinsece: quia tales sunt in Deo, ut virtualiter carentia nolitionis hanc à Deo excludat, ut cum necessitate essendi, & aeternitate identificata excluderet sicuti essentia diuina filiationem realiter formaliter produceret, ut ita ipsi identificaretur; quare & solum virtualiter illam producit: id quod reuertit Quirós: quia defectus iste, & virtualis destructio realis, & verus esse nequit rei in essendo realiter necessario persistentis. Secundo quia non vera realis carentia, uti nolitionis est, cum aliquid libere non vult. Nec percipi potest vera carentia, quae contradictorio sui coexistat semper, eis tamen suppetias fert Quirós n. 6. & 7. estis tandem à medio numeri diffidat. At ergo carentias plures rei eiusdem dari in vno subiecto: sicuti exclusioni gratiae per vnum peccatum, adiungi alia potest, per peccatum aliud, & per carentiam aliam, quae negatio sit, cum ergo repugnet in Deo nolito quicquamve alius affectus liber ab eo defectibilis, & identificabilis adequatum cum adest, sit, ut in eo omnis liberi affectus carentia necessaria sit: sicuti, & in homine essendi aequum, vel chimera carentia est necessaria, quae secundum se omnem affectum posituum liberum à Deo remoueat: insuper cum pro suo beneplacito, & libito de se supra eam carentiam aliam contingentem specialis affectus determinati puta volitionis creandi mundum, vel nolitionis

K 2 illi

E. GA
dani
IIa.

illum creandi, addere possit, libere apponit carentiam aliam specialiter, & determinate contradicentem volitioni creationis, necessaria illi communiter volitionem, & volitionem liberam simul excludenti adiungit, qua satis absque villa in rebus mutatione extrinseca, volitio libera, ac Deus libere volens mundum creare adequatè constituitur. Ab hac constitutione sic explicata, & aucta sibi verisimili, discedit tandem Quiros, quia carentia solum est non esse forma seu volitioni cui contradicitur, & totalis amotio: quare eas absque villa in rebus variatione positionum multiplicare pura vocum illusio est: & inutilia censet: cum reliquis superuenientibus carentis lepidum illud Martialis ad edentatam duabus tussibus vetulam aptissimè congruat.

Item secuta potes totis tussire diebus.

Nil tibi, quod agas, tertia tussis habet.

8. Ceterum quia, ni hac ratio obstat, videtur, & hæc cogitatio ipsi arrisura, neve aliis in somnium hoc totum otiosi, & futillis ingenij machinamentum, post hac arri-deat: essi cum vmbis inanibus pugnemus, plura alia in chimerico hoc discursu ostendenda breui sunt, ob quæ non, deliro Theologo debeat displicere: & imprimis connotata ad conciliandam libertatem, & defectibilitatē diuinæ volitionis absque volitionis necessaria, ac subinde ipsius Dei defectibilitatē vtiliter ab eis solum inquiruntur, qui per intrinsecum Deo nec Dei volitionem liberam in abstracto, nec Deum in concreto liberè volentem adequatè constituunt: si enim adequatè Volitio libera, & Deus libere volens per Deo prorsus intrinseca constituitur inaniter quidquam aliud præter volitiones positiones ipsas ad eorum libertatem adequatè constituendum quaritur: cum illæ ex intrinseco respectu & ad finem, & ad motuum ob quæ à Deo concipiuntur, diuerse inter se sint, & diuersum libertatis diuinæ exercitium constituunt: ergo otiosè intrinseca Deo carentia illa, ac diuerse ad constitutionem, & complementum libertatis diuinæ excogitantur, ut eam per intrinsecum prorsus Deo adequatè constituant, atque diuersa libertatis diuinæ exercitia subsistant, & notentur: ut autem per extrinseca Deo cuiusmodi exercitia libera Dei constituantur, atque distinguantur carentiæ affectuum positionum intrinseca Deo non nisi repugnante, & chimerice vocantur, ac venient. Secundo carentia illa, quæ partim libertatem actus positionum cum ipsis compatibilis constituunt debent esse ob finem, seu motuum aduersum illis actibus seu affectibus, & ipsis, & aliis affectibus, quos carentia constituit, aduersis: vel ergo carentia illa, finis, & motiva illa aduersa se ipsis immediatè respiciunt, vel mediatè ratione affectuum sibi amicorum, quos inadæquate constituunt, & complent. Si postremum hoc: ergo ante ipsas affectus hi positiones sunt adequatè constituti, & que respicit Deus libere hunc determinatè finem, & motuum, ex quibus obiectum amat: cum posset ex diuersis aliis finibus, & motiuis: quare sero carentia illa ad huius amoris liberi constitutionem venit.

9. Si autem se ipsa carentia hæc immediatè fines, & motiva actui ipsi contra: dicenti respicit, & inde mediatè amicis ipsi actus, quem per ipsam constitui in ratione liberi ais, (Præterquam quod intrinsecus carentia illius respectus, qui positionum quid est, carentia illi, quæ tota carentia est, identificari nequit, solumque extrinsecus ex parte principij, seu cogitationis à contradictorio carentia actui voluntatem ex eo fine, & motivo retrahentis se posse tenere fatendum est) fiet primo primariam voluntatis diuinæ libertatem circa carentiam illam exerceri: cum carentia illa primario libera sit, atque libertate actus, quam, saltem ut pars, constituit natura anterior: quemadmodum pars omnis prius natura in se est toto, quod constituit, unde rursus contra Recentiores hosce & Quiros dabitur in voluntate diuinæ contradictionis pura formalis, & immediata libertas, nec solum, quæ ex impossibilitate actui oppositorum, & contrarietatis ab eis sola admittitur: quatenus ex vniu. libera immediate appositione ratione impossibilitatis cum contrario actu, huius carentia secundario in Dei inducitur voluntatem: fit secundo: nullam prorsus in Deo libertatem contrarietatis formalem admitti posse: siquidem carentia hac, quæ pars essentialis actum positionum liberum sibi amicam constituit cum

necessaria Dei volitione est, ubi primum est, absque alio libertatis diuinæ exercitio, aff. cum liberum sibi amicum constituit. Tercio: quod supponitur supra carentiam necessariam identitatis adequatè chimericæ actus cuiusvis diuini liberi ac defectibilis, adequatè etiam identitabilis cum Deo quando cumque liber actus fuerit omnem actum positionum liberum à Deo æque excludentis, ad posse aliam carentiam identitatis specialiter oppositam excludentem à Deo actum contrarium liberum oppositam huic, quem constituit, præter rationem Quiros datam ob altiore aliam posset ipsi magis adhuc displicere: quæ enim chimæra est sui, & à se non esse idcirco ipsa est necessaria sui à rebus carentia, atque remotio ab eis, non secus, ac Deus quia à se est, est se ipso necessarium suum actus esse sue existere, ergo, sicut Deo inde repugnat, esse se existere, non solum ex indigentia, sed etiam ex supererogatione: ita etiam chimæram, quæ se ipsa, & à se carentia, & remotio sui ipsius est, supererogatoria adhuc carentia alia non esse, seu remoueri à rebus repugnante. Dique (ut plura otiosè non scribam) ex impossibilitate identitatis actus cuiusvis liberi, & defectibilis adeque cum Deo, in qua carentiam illam necessariam constituunt, inferitur euidenter impossibilitas huius affectus liberi per intrinsecum Dei, siue positionum, siue carentiam intra Deum tamen, quo adequatè constituitur: siquidem tam liber adequatè, & absolute actus, & defectibilis Deo cuiusque necessario esse identificabitur: quo somniata hæc machina in terminis apprehenditur repugnans.

CERTAMEN V.

Libertatem volitionis diuinæ adequatè per Deo intrinseca constitui, ac se adequatè constitutam omnem Dei ad extrâ operationem præcedere aueritate probatur.

1. Hanc conclusionem reliquis vetustis Theologis præter Aureolum Oxanum, & Nominales clas, paucos alios inter connotatos numeratos nobis certam. 1. communem existimo: ex non adeo antiquis cam docent Caietanum 1. p. q. 19. a. 2. & 3. ac 1. p. q. 1. a. 2. Fonseca tom. 3. met. lib. 7. c. 8. q. 1. sect. 4. & 5. Soar. 1. p. d. 5. sect. 1. diff. 1. & 3. & 1. p. lib. 3. de attributis c. 6. & in opus. lib. 1. de prædict. futur. c. 6. n. 5. & lib. 1. c. 7. n. 1. d. 30. metaph. sect. 9. Aluar. 7. de auxil. num. 3. ad 10. Sales tom. 1. in 1. 2. q. 6. & d. 1. sect. 8. §. 4. Viuadingo d. 1. de incarnatione Martinon tom. 1. in 3. p. d. 1. q. 1. sect. 4. §. 2. 9. Amara. Perez Valiente de voluntate Dei d. 3. cap. 2. Ribade. neyra & reliqui recentiores. & quidem Soar, dum eam sentent. explicat. num. 35. ad connotantium sententiam maxime impugnati nostro Quiros videntur accedere. Nimirum est. tam eum, quam alios Doctores plures tanto rationum contra utramque sententiam pondere dum variis rationes premunt in alteram visos esse inclinare: quæ nec mirandum est à nobis hic, & ab aliis scriptoribus referti pro hac sententia aliquot ex citatis pro aduersa connotantium uti Albert. citatus, princip. 4. Philosoph. coroll. 4. q. 4. n. 4. coroll. 2. q. 1. assert. 4. n. 10. & princ. 6. Philosoph. coroll. 2. q. 2. Theolog. a. nu. 18. Valent. 1. p. quæst. 19. quæst. 7. & 4. post. 2. conclus. Nauar. 1. p. tom. 2. conuener. 1. probationibus conclusionibus. 4. & 5. & solut. ad 2. carentia 3. p. tom. 2. disp. 13. §. 5. a. numer. 54. & si res postremi pro constitutione libertatis huius per relationem rationis recenseantur, sicuti & Thomistæ plures referuntur, hoc etiam sensu non inuiri explicandi: quantum nil reale volitioni libera Dei, quam ab æterno, & causam creaturarum, & maiorum bonorum in vniu. quam in aliis fatentur: sed solum ratione, & nostro conceptu modo supra intrinsecam necessariam Dei volitionem superaddi. Hanc etiam sententiam supponit Argenti. na in prima disp. 40. & disp. 48. articulo primo &ultima. cius disput. 38. d. 2. fine: expresse vero eam doctrinam Cathol.